

En el darrer Consell Pastoral vam parlar que la Parròquia no és cosa de persones isolades sinó d'una comunitat articulada i plenament fonamentada en l'Evangelí de Jesús. És important acostar-se als qui viuen a Sant Andreu de la Barca des d'una comunió, dins una comunitat. Això és decisiu. Sense la comunitat, es corre el risc de fer camí tot sol i, per tant, de construir sobre fang. Mateu 25,3-46 on es parla dels criteris que fa servir el Crist com a jutge universal en relació al bé obrat envers els més petits, s'ha de vincular amb Mateu 23,8, on Jesús diu: «Tots vosaltres sou germans».

El fonament de l'amor entre germans és Déu mateix. Llegim, però, en la Primera carta de Joan 3,14: «Nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida, perquè estimem els germans. Qui no estima continua mort». És a dir, l'acció de Déu en nosaltres es verifica com a pas de la mort a la vida –per això la resurrecció de Jesús en constitueix el model per excel·lència–, però coneixem que en nosaltres aquest pas s'ha realitzat gràcies al fet que estimem els germans. Qui no estima, no ressuscita. Potser semblarà que visqui, aparentment farà tot el que és propi d'un ésser viu, però si no estima continua mort. En canvi, si estima els germans, vol dir que ha passat realment i plenament de la mort a la vida. Vivim quan estimem els germans.

La comunitat cristiana no és una convenció social, sinó una família que sorgeix de l'amor de Déu. En la nostra societat hi ha molts grups i associacions, presencials i telemàtics. Estem connectats diàriament per tots costats, estem posats en xarxa a molts nivells. Tanmateix, la comunitat cristiana emergeix quan hi ha un pas de la mort a la vida, no quan s'estableix una connexió entre alguns individus. La comunitat no és un simple estar connectats. Persones molt amigues poden estar temps sense connectar-se. Fins i tot algú pot reclamar la connexió pensant que «si no et connectes amb mi, és que no m'estimes».

No es tracta de viure connectats, en una perpètua adolescència, sinó de viure comunicats gràcies a la fe i a l'amor, valent-nos, això sí, dels múltiples instruments que ens permeten estar a prop els uns dels altres i de impulsar la comunicació de l'Evangelí. L'amor és una realitat que depèn de l'amor de Déu «vessat en els nostres cors» (Romans 5,5). Més avall es diu que, com a prova de l'amor de Déu, «Crist va morir per nosaltres». Per això nosaltres també hem de donar la vida pels germans.

Entrem, doncs, en un nivell que no té res a veure amb la banalitat i l'ambigüitat, amb les coses fràgils i volubles. Ens movem en el nivell de les grans opcions de vida. Dona la vida pels germans el qui mor per ells, amb un gest suprem de martiri com el P. Kolbe, que pren el lloc d'un pare de família condemnat a mort, o bé amb un gest martirial lent de donació fins a l'extrem. Donar la vida és anar-se donant de mica en mica, anar perdent la vida i, per tant, guanyar-la. Com diu Jesús: «Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangelí, la salvarà» (Marc 8,36). I encara en el discurs de comiat, tal com el reporta l'Evangelí de Joan, llegim: «Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics» (15,13). L'amor entre germans s'inscriu i s'emmiralla en l'amor de Déu i del seu Fill, Jesucrist i esdevé probablement, la virtut primera i definitiva.